

DE PAARSE ENGEL

Era Richmen

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, mei 2022

© 2022 LetterRijn

Auteur: Era Richman

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931923-1-7

*Will you feel like you don't belong
Or will you cease to feel at all
Throw yourself into the waves
Let 'em roll and carry you away into the sea
To wash off all fragility
Throw yourself into the ocean
Jaded, blunt, invisible
Invincible*

Avantasia - Invincible

*Het leven is mooi.
Het is alleen jammer dat we het in deze wereld moeten leiden.*

Era Richmen

1

Baker Beach / Californië

Zijn vlakke rechterhand sneed door het water, terwijl zijn linkerarm als een peddel langs zijn lichaam naar achteren bewoog. Hij merkte dat het ritme van zijn slagen minder soepel werd. Had het gevecht met het water inmiddels alle koolhydraten uit zijn lichaam opgeslokt? Door de vele flipperende bewegingen voelden zijn benen loodzwaar. De bodem leek te ruiken dat zijn spieren het bijna begaven en wachtte zijn kans af om hem in zijn zandbed te verzwelgen. Een prooi verstrikt in de ragfijne draadjes uit het cribellum van een spin. Hij mocht niet opgeven. Niet nu hij bezig was zich aan het web van zijn demonen te ontworstelen. *De paarse vlekken.* Weer doemde het beeld op. Net als gisteren en de dagen ervoor. Niet aan denken! Concentreer je op je ademhaling. Om de drie slagen lucht happen, synchroon met je armslagen. Links ... rechts.

De gps-sensor van zijn horloge piepte. Nog even. De stroming van de Stille Oceaan was krachtig. Maak die tweeënhalve kilometer vol, spoorde hij zichzelf aan. Een nieuw afstandsrecord. Tweehonderdvijftig meter meer. Zou zijn gemiddelde snelheid ondanks de langere afstand hetzelfde zijn? Of had hij zijn beste tijd zelfs verbeterd? Altijd weer die competitie. Vocht hij met de zee of met zichzelf, in een poging alsnog het respect van zijn vader te krijgen? Zijn vader, door wie hij nooit was gezien, die hem nooit goed genoeg had gevonden. Wat had het voor zin dit na te jagen? Zijn vader was maanden geleden overleden.

Vijf, vier, drie, twee ... De laatste piep hield aan als het geluid van de flatline op een hartslagmonitor die de ingetreden dood aankondigde. De Dood. Hoe vaak had hij Haar in de ogen gekeken? Hij had geliefden aan Haar verloren. Geliefden, die hij nooit genoeg lief had gehad, omdat hij niet goed wist wat houden van precies inhield.

Jim zwom in schoolslag terug naar de kust. Het strandhuis lag links van hem. Al bijna vier maanden was het safehouse hun onderkomen. De veranda was zijn favoriete plek. Urenlang kon hij in de schom-

melstoel doorbrengen, wiegend op de krakende, houten vloerdelen. Uitkijkend over de balustrade, naar de zee. Nadenkend over zijn toekomst. Hoelang hield hij het nog vol om te balanceren tussen leven en dood? Hoelang kon hij de continue hoogspanning nog aan waaraan hij als geheim agent werd blootgesteld? Wilde hij stoppen? Wat ging hij dan doen? De post van veiligheidsadviseur aanvaarden die president Stanford hem na zijn laatste missie had aangeboden? Kon hij vanuit die functie meer invloed uitoefenen dan nu om de wereld beter te maken? Om die reden was hij geheim agent geworden. Had hij in al die jaren iets bereikt? Ooit waande hij zich onoverwinnelijk, want hij versloeg monsters van het ergste soort. Nieuwe monsters waren ervoor in de plaats gekomen, steeds weer opnieuw. En welke prijs had hij daarvoor betaald? Hij had geen oog gehad voor Stan, zijn jongere broer, die was afgeleden en uiteindelijk overleden. Hij sliep slecht, omdat de demonen in zijn hoofd hem elke nacht teisterden. Was dat het allemaal waard?

Ploegend door de branding liep hij het water uit. Een strakblauwe hemel. Hij voelde de zon op zijn getinte huid branden. Soraya leunde tegen de balustrade en zwaaide naar hem. Hij had haar leren kennen tijdens zijn laatste missie. Hoe bizar was hun relatie ontstaan? Soraya was de zus van zijn tegenstander, Hashim Farouq, leider van een terroristische organisatie. Aanvankelijk had hij gedacht dat Soraya onderdeel uitmaakte van haar broers bolwerk. Later werd hem duidelijk dat ze daartoe door Hashim was gedwongen. Uiteindelijk had ze hem zelfs geholpen haar broers organisatie op te rollen.

Na deze missie had Jim bij zijn baas, William North, een halfjaar vrijaf gevraagd. Hij wilde een aantal dingen voor zichzelf op een rijtje zetten en Soraya de gelegenheid bieden in alle rust de gebeurtenissen rondom haar broer te verwerken. Niet wetend of er nog wraakacties vanuit Hashims overgebleven aanhangers zouden plaatsvinden, had North erop gestaan dat ze hun intrek in een safehouse namen. Hoewel Jim het voor zichzelf onzin vond, had hij ingestemd, omdat North hun verblijf daar had gekoppeld aan zijn toestemming voor het verlof.

Voor Soraya was het in ieder geval goed geweest om de dood van haar broer te verwerken. De eerste weken had ze veel gehuild. Ze was medeverantwoordelijk geweest voor Hashims dood en daardoor de

enig overgeblevene van hun gezin geworden. Gezin. Toen hij elf was, had hij het woord opgezocht. *Term voor alle samenwerkingsvormen die een herkenbare sociale eenheid op microniveau vormen, met al dan niet verwante personen die duurzame en affectieve banden hebben en elkaar onderling steun en verzorging verlenen.* Niets van deze definitie had hij in zijn eigen thuissituatie herkend.

‘Kijk uit dat je niet te gespierd wordt,’ riep Soraya hem lachend toe.

Het fijnkorrelige, goudgele zand voelde heet onder zijn voeten. ‘Ik wil morgen wel een beetje indruk maken op mijn therapeute.’

‘Voordat je in katzwijn valt, zou ik haar eerst eens in levenden lijve aanschouwen.’

Hij was vlak bij het huis. ‘Jaloers?’

‘Jim, kom op, die portretfoto op haar website. Zo strak?’

‘Dat zouden ze van jou ook kunnen zeggen.’ Soraya’s olijkleurige huid was bijna onnatuurlijk glad.

‘Ach ja, ik ...’ Soraya draaide zich om en liep sierlijk naar binnen.

Hij stooft de treden van de veranda op, greep haar vast en draaide haar naar zich toe.

Ze keek hem verleidelijk aan. ‘Heb je na al dat gezwem nog een beetje energie over?’

2

San Quentin / Californië

Zoals elke avond kondigde een snerpende zoemer het begin van de nachtrust in de gevangenis aan. Alle lampen doofden met uitzondering van de noodverlichting die de gang van het cellenblok spaarzaam verlichtte. Jorge Herreira stond op van zijn brits, ging voor het traliewerk van zijn cel staan en tikte zachtjes tegen het gaas dat aan de stalen buizen was bevestigd. Eén, twee, drie, vier ... Klik. Goed zo, zijn celdeur was ontsloten. Hij haalde diep adem. Dit werd een belangrijk moment.

‘Mijn slot is ontgrendeld! Bij jullie ook?’ schreeuwde hij. Hij deed zijn celdeur een stukje open, maar ging niet de gang op. Negentien, tien, elf ...

Aan de overkant van de galerij en ook naast hem kwamen gevangenen uit hun cel. Sommigen joelden, waarmee ze anderen aanstaken. Het geluid zwol aan, onheilspellend als het gegrom van een beer die zijn vijand ruikt, maar nog niet in het vizier heeft.

Jorge kneepte in het traliewerk. Waar bleef het alarm?

Een schel geluid klonk en direct daarop sprong de verlichting aan. In een mum van tijd snelden bewaarders toe met getrokken pistool. Hij zag verbazing en angst in hun ogen, een schril contrast met de triomfantelijke en moordlustige blik van de gevangenen. Precies zoals hij had ingeschat, stormden de criminelen als een stelletje naïeve infanteristen op hun tegenstanders af. Hij glimlachte. De laatsten zullen de eersten zijn, de eersten zullen sterven.

Stoïcijns doortikkend keek hij naar het tafereel dat zich voltrok. Medegevangenen doken boven op bewaarders en ontfutselden hen hun wapens. Sommige bewaarders werden met één kogel gedood. Anderen werden eerst afgetuigd of in verschillende ledematen geschoten, net zolang totdat ze om hun genadeschot smeekten. De slachtpartij deed hem niets. De meeste bewaarders waren hufters, net als hun aanvallers.

Tweënvijftig, drieënvijftig, vierënvijftig ... Aan de overkant van

de galerij stonden vier gedetineerden ook nog steeds achter het traliwerk van hun cel. De andere twee kon hij vanuit zijn positie niet zien. Hij was ervan overtuigd dat ook zij zich aan zijn instructies zouden houden. Hun vrijheid hing ervan af. Bovendien, het waren Mexicanen, net als hij.

Zestig, eenenzestig ... De verlichting viel uit. Nu! Jorge knipte een kleine zaklamp aan, duwde zijn celdeur open en liep snel naar de dichtstbijzijnde dode bewaarder. Hij pakte diens pistool en schoot twee keer in de lucht. 'Leg alle wapens neer en ga met je handen in je nek op de grond liggen. Wie niet gehoorzaamt, wordt gedood.'

Langzaam verstomde het kabaal.

Hij vuurde nog een keer. Om hem heen dansten de zaklampjes van de zes andere gedetineerden door de ruimte. Als het goed was, hadden ook zij nu een wapen. Nog even, dan zou de verlichting weer aangaan. Hij loste een laatste waarschuwingsschot. 'Ik herhaal: wapens op de grond en geen beweging!'

Plotseling baadde het cellenblok weer in het licht.

Vlug liet hij zijn ogen door de ruimte gaan. Zes gewapende metgezellen. Op de grond medegevangenen en bewaarders, allemaal met hun handen in hun nek. Kriskras om hen heen meerdere lijken. Hij grijnsde. Simon, de meest sadistische van de bewaarders, leefde nog. Het kon niet mooier. Voor hem had hij nog een verrassing in petto. Vanuit zijn ooghoeken zag hij een collega van Simon overeind komen. Hij richtte zijn pistool en schoot hem door het hoofd. 'Nog iemand die niet kan luisteren?'

Het bleef stil.

Zijn zes metgezellen kwamen stappend over de lichamen naar hem toe. Hier en daar raaptten ze een wapen op of schopten het weg. Verderop zag hij het levenloze lichaam van de bewaarder die hem de zaklampjes had geleverd. De idioot had zijn leven verkocht voor tweehonderdvijftig dollar.

Een gedetineerde met een enorme tattoo van een doodskop in zijn hals keek hem aan. 'Haal ons hier weg, Herreira.'

'De laatste die ik zou meenemen, ben jij, Carter.' Weer haalde hij de trekker over.

Carter greep naar zijn rechterbeen en schreeuwde het uit. Een bloedvlek nam gulzig bezit van de stof van zijn oranje overall.

Jorge keek rond. 'Als ik je naam noem, sta je op en kom je naar me toe. Begrepen?' Tevreden zag hij dat niemand durfde te reageren. 'Bain.'

Een man met donker, stekelig haar kwam langzaam overeind, keek schichtig om zich heen en liep schoorvoetend zijn richting uit.

'Beetje tempo! Volgende: Taylor.'

Hij noemde nog zeven namen. Ook zij voegden zich bij hem. Bij de laatste naam, Sattler, bleef het stil.

Een van zijn metgezellen tikte tegen zijn arm en wees naar rechts. Sattlers hoofd lag in een plas bloed.

Jorges ogen dwaalden over de overgebleven gedetineerden. Een zwarte jongen, die hem niet bekend voorkwam, staarde hem apathisch aan. 'Hoe heet je?'

'Robert Porter.'

'Ben je nieuw?'

De jongen knikte. 'Vanmiddag aangekomen.'

'Waar zit je voor?' Jorge zag aarzeling in zijn ogen en hief zijn arm.

'Gewapende overvallen,' zei de jongen snel.

'Dan is dit jouw geluksdag.' Hij gebaarde dat Porter mocht opstaan.

Vlug voegde de overvaller zich bij de door Jorge geselecteerde gedetineerden.

Jorge stapte op Simon, de sadist, af. 'Opstaan!'

De bewaarder kwam langzaam overeind.

Hij pakte Simon bij zijn kraag en trok hem mee naar een muur vlak bij de plek waar zijn metgezellen en de uitgekozen gedetineerden stonden. 'Op je knieën!'

Simon gehoorzaamde. 'Ik ...'

'Zwijg, hond!' Jorge schoot hem in zijn halsslagader. Bloed spoot uit de wond en bevuilde zijn overall.

Het lichaam van Simon plofte neer.

Jorge boog voorover, stak zijn wijsvinger in de plas bloed die zich op de grond aftekende en schreef een letter op de muur. Hij herhaalde dit een paar keer, totdat zijn boodschap compleet was. Tevreden keek hij naar het resultaat: het was duidelijk te lezen. Hij wendde zich tot zijn metgezellen. 'We gaan. Doe het.'

Schreeuwend openen de zes Mexicanen het vuur op alle overlevenden die op de grond lagen. De haat in hun ogen was duidelijk zichtbaar.

Jorge keek grijzend toe. Dit was natuurlijk de meest effectieve manier om die *gringos* om te brengen. Zijn plan dat hij ver voor zijn gevangenschap al in werking had gezet, zou echter een veel groter bereik opleveren.

Het schieten stopte.

Hij keek rond. Iedereen was dood. Met gekromde wijsvinger gebardeerde hij dat zijn metgezellen en de overgebleven gedetineerden hem moesten volgen. Hij liep naar het stalen schuifhek dat het cellenblok afsloot. Ook dit was ontsloten. Snel ging hij verder. Pal achter het hek bevond zich de loge van de bewaarders. Hij kon een glimlach niet onderdrukken. Minuten geleden was de ruimte nog bezet. Even gluurde hij naar binnen. Tot zijn verbazing zag hij iemand in elkaar gedoken in de hoek zitten.

‘Kijk eens aan, de directeur in hoogsteigen persoon,’ zei hij grijnzend tegen zijn zes metgezellen achter hem. Ze lachten en joelden.

Enrico Rodriquez keek hem angstig aan en stak zijn handen omhoog. ‘Alsjeblieft, ik kan alles regelen wat je wilt.’

Jorge hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Alles? Echt?’

Enrico Rodriquez knikte. Het zweet stond op zijn voorhoofd. ‘Ja, ja, natuurlijk.’

‘Ik wil je dochter neuken.’

De Mexicanen schaterden het uit.

‘Hoewel, dat kan ik natuurlijk ook zonder jouw toestemming doen.’ Hij hief zijn pistool en haalde de trekker over.

Enrico Rodriquez’ hoofd ging even heen en weer en bleef toen slap op zijn borst hangen.

‘Smerige hond.’ Jorge draaide zich om en liep de gang in. Nog twee keer tien meter en twee deuren, dan was hij vrij, weg uit dit ranzige hol, klaar om zijn plan verder ten uitvoer te brengen.

Hoelang had hij de plattegrond van de gevangenis bestudeerd? Alles bij elkaar opgeteld misschien wel een volle week. Gelukkig hadden ze hem niet in *Death Row* opgesloten, waar *the worst of the worst* verbleven. Door de extreem zware beveiliging daar zou ontsnappen een stuk lastiger zijn geweest, ondanks zijn hulp van buitenaf. In zijn cellenblok was het aantal bewaarders beperkt. Camera’s hadden hier veel van het mensenwerk overgenomen.

Jorge glimlachte. Die idiote *gringos* in de andere gedeelten van het

complex moesten eens weten wat zich hier afspeelde. In tegenstelling tot zijn eigen cellenblok had hij in de rest van het complex alle sloten laten vergrendelen, zodat de bewaarders hun collega's hier niet te hulp konden schieten. Hij opende de voorlaatste deur en voelde zijn hart sneller kloppen. Zijn ontsnapping was slechts een kleine overwinning op de verachtelijke Amerikanen. De echte victorie moest nog komen.

Daar was de uitgang! Even keek hij om. Zijn zes metgezellen hielden de tien gedetineerden nog steeds keurig in bedwang. Hij duwde de deur open, stapte naar buiten en snoof de buitenlucht op. Zo rook vrijheid. Of was het de geur van zijn aanstaande wraak?

Hij beval de zestien mannen naar de toegangspoort te lopen. Daar stond een zwarte bus. De motor draaide.

3

San Francisco / Californië

Jim keek omhoog naar het gebouw waar zijn therapeute praktijk hield. Het nodigde niet uit: een asgrijze, betonnen gevel, zonder enige fantasie vormgegeven, een smoezelige entreepartij en een bel-lentableau met slechts enkele naamplaatjes, het merendeel kapot. De naamaanduiding van Joyce Ravensworth was heel.

Hij keek op zijn smartwatch. Klokslag tien. Zijn vinger zweefde boven de bel. Soraya zou hem vermoorden als hij afhaakte. Ze had erop aangedrongen dat hij in therapie ging. Hij wist dat ze gelijk had: blijvend medicijnen slikken tegen zijn insomnia was geen oplossing. En natuurlijk was het beter de oorzaak te achterhalen en aan te pakken. Durfde hij de confrontatie met zijn emoties aan? Zijn schuldgevoel ten opzichte van Stan? De competentiestrijd die hij nog steeds leek te voeren met zijn vader? Soraya had het treffend verwoord: in zijn werk schakelde hij zonder moeite tegenstanders uit. Waarom zou hij zijn geestelijke vijanden dan niet kunnen verslaan? Want ze waren er, dat wist hij, ondanks dat hij het liever ontkende. Hij haalde een keer diep adem en drukte op de bel.

‘Kom verder, ik zit op de eerste verdieping,’ klonk een vrouwenstem door de intercom. Bijna tegelijkertijd ontgrendelde de deur.

Hij ging naar binnen. De hal was nog deprimerender dan de buitengevel. Bruine schroten tegen de wand, spotjes die half los uit het plafond hingen, een onbezette formica receptiebalie. Op het bovenblad lag een laag stof. Hij grinnikte. Of de receptioniste zat al enige tijd overspannen thuis of de schoonmaker had zelfmoord gepleegd. Hij keek rond. Rechts in de hoek was de deur van het trappenhuis.

Joyce Ravensworth wachtte hem bij de toegangsdeur van de kantoorverdieping op.

Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Joyce.’

‘Jim Matteos.’ Hij drukte haar de hand. De foto had inderdaad gelogen. Een poging om haar pokdalige gezicht met een laagje make-up te verbloemen, was mislukt. Ook zag hij rimpels die de website ver-

borgen hield. Joyce zou zijn werkelijke ik willen zien en hulde zichzelf in een esthetische schijnwerkelijkheid. Dat beloofde wat.

‘Loop je mee naar mijn kamer?’ Zonder zijn antwoord af te wachten, draaide Joyce zich om en liep de gang in.

Hij volgde haar. Zowel links als rechts in de gang waren de kamers leeg. Op een enkele deur stond nog de naam van de firma die er kantoor had gehouden.

Plotseling hield Joyce in. ‘Hier is het.’

Jim stapte haar praktijkruimte binnen en was verrast door het contrast met de rest van het gebouw. Witte meubels staken fris af tegen taupekleurige muren. De lichtgrijze vloerdelen waren strak tegen elkaar gelegd en combineerden uitstekend qua kleur. Het grote, geknoopte kleed dat aan de wand achter Joyce’ bureau hing, trok vooral zijn aandacht. Polospelers op paarden in beige, donkergrijze en zwarte tinten.

‘Neem plaats.’ Joyce maakte een handgebaar naar een stoel met lichtgrijze bekleding.

Jim legde het zwarte kussentje opzij en ging zitten.

Ze pakte een blocnote en pen en nam plaats in de stoel tegenover hem. ‘Eerst wil ik graag een paar dingen van je weten.’

Hij knikte. Haar afstandelijke houding gaf hem geen prettig gevoel. Moest een therapeut niet juist benaderbaar zijn? Plichtmatig gaf hij antwoord op haar vragen. Leeftijd: eenenveertig. Geboren in San Antonio, Texas. Mexicaanse ouders, immigranten, allebei overleden. Sinds kort een relatie met Soraya. Geen kinderen. Werk waarover hij niets kon vertellen in verband met een beroepsgeheim.

‘Heb je broers of zussen?’

‘Eén jongere broer.’

‘Hoe heet hij?’

‘Stan.’

‘Heb je goed contact met hem?’

‘Hij is ook dood.’

Joyce’ gezicht bleef strak in de plooi. ‘Kun je aangeven waarom je hier bent?’

De demonen. Genesteld in zijn hoofd. Slopers van zijn innerlijke rust. ‘Ik slaap slecht.’

Ze stelde een paar vragen over zijn slaappatroon en wilde weten of hij medicijnen slikte. Daar antwoordde hij bevestigend op.

‘Heb je ooit hersenletsel opgelopen?’

Die vraag verraste hem. ‘Nee, hoezo?’

‘Insomnia kan ook door hersenbeschadiging worden veroorzaakt.’

Wat een onzin! ‘Geweldig, met die conclusie kan ik thuishkomen.’

Joyce bleef onverstaanbaar kijken. ‘Kun je iets over je gezinssituatie van vroeger vertellen?’

Het gezin. Zou hij de definitie opdreunen? Hij ging verzitten en deed verslag van zijn dominante vader, ex-straaljagerpiloot, invalide geraakt bij een oefenvlucht. Hij vertelde over zijn moeder die te bang en te labiel was om tegen zijn vader in te gaan, waardoor ze nooit voor hem en Stan opkwam. Hoe ze verslaafd raakte aan de alcohol, totdat haar lever het begaf met de dood tot gevolg.

‘En Stan?’

Hij zweeg.

‘Als je er niet over wilt praten, is het goed.’

Voor het eerst bespeurde hij enig gevoel in haar stem. Stan. Opnieuw zag hij het beeld van zijn broertje voor zich. De donkere steeg, de paarse vlekken op zijn rechterarm, met daartussenin de inscriptie. *DETTN* en vlak daarachter *IL*. Tot op de dag van vandaag begreep hij niet waar de letters voor stonden. ‘Hij is overleden aan een overdosis drugs.’

De automatische piloot bij Joyce ging weer aan. ‘Wat voelde je bij zijn dood?’

Hij zuchtte. Hier was hij bang voor geweest. Steeds weer doorvragen. ‘Niet zo veel eigenlijk.’

Joyce vervolgde met een hoop gezanik over verdriet, machteloosheid en woede. Volgens haar kon woede uiteindelijk zelfs tot destructief gedrag leiden en was boosheid vaak een dekmantel voor pijn, een signaal dat iets om aandacht vroeg. Hij liet haar relaas even bezinken. Destructief gedrag. Stan? Pijn, een roep om aandacht. Hijzelf?

Na een korte stilte pakte Joyce de draad weer op. ‘Heb je jezelf ooit toegestaan om verdriet te hebben over de dingen die er binnen het gezin zijn gebeurd?’

‘Weet ik niet, ik ben daar nooit bewust mee bezig geweest.’

‘Ben je gespannen?’

Hij voelde zijn irritatie toenemen. ‘Hoezo?’

‘Je ademt hoog en niet via je buik. Om tot innerlijke rust te komen,

is het beter om laag in en uit te ademen. Leg je hand eens op je buik en adem diep in door je neus en blaas uit via je mond. Vier seconden inademen en vier seconden uit.'

Hij volgde haar instructies op. Het maakte geen verschil.

'Dit kan je helpen om in slaap te vallen.'

Tjonge, tjonge, haar eerste advies na het bombardement aan vragen. 'Oké.'

'Zijn er de laatste tijd dingen veranderd in je leven?'

Hij liet een zucht ontsnappen. 'Niet echt. Ik heb een tijdje vrijaf van mijn werk. Dat is het enige.'

Ze legde het blocnote en de pen op het tafeltje naast haar. 'Zoals ik het nu aanvoel, lijkt het me goed om EMDR-therapie op je toe te passen. Normaal gesproken neem ik eerst nog een tweede intakegesprek af. Omdat je me iemand lijkt die uit is op snel resultaat, stel ik voor dat we er meteen mee beginnen. Ben je bekend met de therapie?'

Enigszins overdonderd schudde hij zijn hoofd. 'Ik ken alleen de term.'

Joyce lichtte de methode toe.

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Is dat zinvol? Ik heb namelijk geen traumatische gebeurtenis meegemaakt.'

Ze keek hem indringend aan. 'Jim, je bent hier op eigen verzoek en geheel vrijwillig. Als je niet openstaat voor een behandeling, ben je vrij om te gaan.'

Hij dacht aan zijn belofte aan Soraya en knikte chagrijnig.

'Sluit je ogen en concentreer je op je ademhaling. Probeer nergens aan te denken.'

De minuten die verstreken leken eindeloos te duren. Hoe kon iemand in godsnaam aan niets denken? Dat kon alleen als je sliep en in zijn geval waren er dan altijd de demonen.

'Blijf rustig ademen en probeer beelden van vroeger binnen te laten komen. Neem je tijd,' hoorde hij Joyce fluisteren.

Niets van zijn thuissituatie schoot in zijn gedachten. Wel missies. Tegenstanders die hij had uitgeschakeld. Soraya's broer, Hashim. Lopez Zapata, de Colombiaanse drugsbaron. Opeens voelde hij een steek in zijn hoofd. Hij zag een donkere kamer met een silhouet daarin. Wie was dat? En waar was die kamer? Was dit een herinnering of dwaalden zijn gedachten gewoon af? Ingespannen probeerde hij het beeld scherp te krijgen.

‘Stop. Ik zie aan je fronsen dat je je te veel inspant,’ zei Joyce.

Hij opende zijn ogen. Wat had hij gezien?

‘We gaan terug naar je jeugd. Op welke momenten waren jullie als gezin samen?’

‘Voornamelijk bij het avondeten.’

‘Kun je dat beeld beschrijven?’

‘Hoe bedoel je? We zaten gewoon aan tafel en aten.’

‘Waren dat fijne momenten?’

Jim kneep in de armleuning van zijn stoel. Rustig blijven! ‘Nee, ook dan overheerste het dominante gedrag van mijn vader. En als er een discussie ontstond, ontaardde dat in geschreeuw van zijn kant, vooral tegen mijn moeder met als gevolg dat Stan begon te huilen. Niet echt een lollige bedoening dus.’

‘En wat deed jij in zo’n geval?’

Opnieuw voelde hij een steek.

‘Gaat het?’ vroeg Joyce.

Hij stak zijn hand op en deed zijn ogen dicht. Weer flitste het beeld van die kamer voorbij. Nu zag hij zichzelf op een bed liggen. Er scheen licht, spaarzaam. Hij kon dingen onderscheiden: een kast, een stoel. Links van hem kwam iemand binnen door een deur. Het silhouet naderde en boog zich over hem. Het was een vrouw. Ze pakte zijn hand. *Ik ben Jelena, fluisterde ze.*

Jim startte de auto. Onder het mom van migraine had hij de sessie beëindigd. Het was niet gelogen. Zijn hoofd bonkte als een gek. Stapvoets reed hij langs het sombere gebouw dat uitstekend paste bij de grauweheid van zijn jeugd. Hij wilde niet nog eens zijn hele verleden overhoophalen. Dat hadden ze in Van Nuys al gedaan, de kliniek waar hij de afgelopen maanden was afgekickt. Hoe tweeslachtig konden drugs zijn? Stan was slachtoffer geworden van zijn verslaving. Zelf dankte hij juist zijn leven aan het witte poeder, omdat het hem tijdens zijn missies alert hield op de momenten dat het nodig was.

Een halfuur later doemde het pad van het strandhuis op. Hij parkeerde de jeep in het zand naast de overkapping waar zijn quad stond en stapte uit. Hij moest hoognodig weer eens een ritje met de motor over het strand maken.

Soraya stond in de deuropening en wenkte hem. ‘Kom snel. Dit moet je zien!’

Hij haastte zich naar binnen. De tv stond aan.
'Er zijn zeventien gevangenen ontsnapt uit de San Quentin State Prison, hier verderop,' zei ze.

Aandachtig luisterde hij naar het verslag van de reporter. Het was een raadsel hoe de gedetineerden waren ontkomen.

Zijn mobiele telefoon zoemde. William North, zag hij in het scherm. Waarom belde zijn baas hem nu hij met verlof was? Hij nam op. 'Hallo, William.'

'Neem de eerst mogelijke vlucht naar Langley. Ik heb een nieuwe zaak voor je,' zei North.

4

Het onderkomen van Jorge Herreira / Ergens in de Verenigde Staten

De val der opstandige engelen. Jorge had de aanblik op Bruegels schilderij in zijn werkkamer gemist. Het overvolle tafereel op het doek, dat hij jaren geleden uit De Koninklijke Musea voor Schone Kunsten van België in Brussel had laten stelen, kende geen geheimen meer voor hem. De onoverwinnelijke aartsengel Michaël, strijdend tegen de in opstand gekomen engelen, afgebeeld als vreselijke gedrochten. Michaël voerde ze naar de duistere diepten van de hel. Jorge zag zichzelf niet als de aartsengel. Zijn muze wel. Niet voor niets had hij haar Michaëla genoemd. Zij zou hem helpen de gedrochten te vernietigen. Zij was de dienende geest, hij de leider. Daarom identificeerde hij zichzelf met de stralende halve cirkel op het schilderij, een symbolisatie van de aanwezigheid van God.

Hij keek naar Michaëla's foto op zijn bureau. Ze ontwikkelde zich uitstekend, leerde veel van hem en de coaches die hij inhuurde. Wel-sprekendheid, stijl, algemene ontwikkeling en hardheid. De dingen die zijn oom hém had bijgebracht moest Michaëla zich ook eigen maken.

Jorge liet de wijn in zijn glas ronddraaien en nam een slok. Château Canon-la-Gaffelière, ruim honderd dollar per fles. Hoe groot kon het verschil met vroeger zijn? Armoede had zijn jeugd beheerst. Zijn jeugd, die was vergald door die smerige *gringos*, Bruegels' gedrochten.

In de open haard tegenover hem speelden de vlammen met de houtblokken. Hij ging er op zijn hurken voor zitten. Vuur. Weer doemden de verschrikkelijke beelden op. Elf jaar was hij pas.

'Snel, verstop je in de voorraadkast.'

'Waarom, papa?'

Zijn vader keek naar de voordeur, waarop voor de tweede keer werd gebonsd. Hard. Ongeduldig. 'Zeur niet, doe gewoon wat ik zeg. En be-loof me dat je er niet uit komt.'

Als zijn vader zo streng keek, was het menens. Hij knikte en kroop in de kast, die door een peertje aan het plafond flauw werd verlicht. Op de

schragen aan de muur stonden korven vol met mais, blikken meel en bakjes met knoflook, peper, koriander en een paar kruiden die hij niet kende. Allemaal ingrediënten voor het eten dat zijn ouders klaarmaakten in hun restaurant. Hij hielp ze vaak in de keuken, omdat het bijna altijd vol zat.

Hij hoorde gestommel. Zijn vader had weer bezoek van die vervelende man. Hij herkende zijn zware stem. Voorzichtig gluurde hij door een van de spleten tussen de houten planken van de deur. Het was hem! De vervelende man keek boos, net als de vorige keer. Naast hem stond een engerd met donkere ogen en een grote snor.

‘Ik heb niets meer gehoord,’ zei de vervelende man.

Jorge kreeg kippenvel door de dreigende toon. Zijn vader leek niet onder de indruk.

‘Dat lijkt me ook niet nodig. Ik ga niet op het aanbod in en dat weet u.’ Zijn vader sprak altijd heel rustig en netjes.

‘Dat kutrestaurant van jullie staat in de weg en moet verdwijnen, linksom of rechtsom. Ik ga hier een groot winkelcentrum bouwen, of je het nu leuk vindt of niet. Dus als ik jou was, zou ik het geld snel aannemen en vertrekken.’

Zijn vader schudde zijn hoofd. ‘Wij gaan hier niet weg.’

Jorge voelde zich trots dat zijn vader voet bij stuk hield tegenover die Amerikaan.

‘De autoriteiten staan achter ons, dus je hebt geen schijn van kans,’ zei de man met luide stem.

Zijn vader haalde zijn schouders op. ‘Als u het niet erg vindt, wil ik weer graag aan het werk. Over een paar uur gaan we open.’

Jorge zag dat de vervelende man rood aanliep van woede. ‘Misschien dat dit helpt om je op andere gedachten te brengen.’ Hij knikte naar de engerd naast hem. Die greep zijn moeder vast en zette een mes op haar keel.

Jorge slaakte een kreet en sloeg meteen zijn hand voor zijn mond. Hadden ze hem gehoord? Of was zijn geluid overstemd door het vloeken van zijn vader, die op de engerd af dook?

De vervelende man sprong naar voren, greep zijn vader bij de kraag van zijn overhemd en sloeg hem vol in het gezicht. Direct daarna richtte hij een pistool op zijn borst.

Jorge durfde amper te kijken. Wat moest hij doen?

